

РЕШЕНИЕ

№ 483

гр. София, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2762** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 9706 от 19.03.2021 година, подадена от Г. П. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място]-1505, ул. Черковна, [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-21-212 от 23.02.2021 година на директора на Териториално подделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № 214-00-22878-5 от 04.02.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 11, параграф 3, буква „а“ и чл.65, параграф 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката счита, че е правоимащо лице, което съгласно националното законодателство може да ползва възможността да получава парично обезщетение за безработица от държава членка на ЕС, както че и компетентната институция, която следва да отпусне обезщетението е Националния осигурителен институт на Република България. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото със същото разпореждане, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания за

отпускане на обезщетение за безработица.

В открито съдебно заседание жалбоподателката се представлява от процесуален представител – адв. К., която поддържа жалбата и представените с нея писмени доказателства. Претендира направените във връзка с делото разноси.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от процесуален представител – юрк. А., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага съображения, че оспорваният административен акт е правилен и законосъобразен, поради което изразява искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, III отделение, 16 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, се установява следното:

От Г. П. Д. е подадено заявление от 29.09.2020 г. до ТП на НОИ С. град, с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по реда и условията на КСО. Приложено е заявление за потвърждаване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със С. U002 /по образец/ и декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004. В заявлението е посочено, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди във Великобритания от 01.10.2017 г. до 06.11.2019 г.; от 08.11.2019 г. до 30.04.2020 г. и от 01.07.2020 г. до 28.09.2020 г.

С разпореждане № 214-00-22878-1 от 15.10.2020 г., на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО е спряно производството по отпускане на ПОБ, до получаване на потвърждение на осигурителни периоди и доход по законодателството на Великобритания.

На 04.01.2021 г. от Г. Д. е представен преносим документ U1, издаден на 10.12.2020 г. от компетентната институция на Великобритания с потвърдени периоди на осигурена заетост /09.02.2002 г. - 09.04.2016 г. и 06.08.2017 г. - 28.09.2020 г./, основание за прекратяване на правоотношението и доход от заетостта.

С разпореждане № 214-00-22878-2 от 13.01.2021 г., на основание чл. 55 от Административнопроцесуалния кодекс, е възобновено производството по заявление за отпускане на ПОБ.

На 22.01.2021 г. чрез системата за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESS1/ между държавите - членки на ЕС и ЕИП. е направено запитване със С. U001 /искане за осигурително досие/. С. U003 и структуриран електронен документ H005 /искане за информация за пребиваване/до КИ на Великобритания.

На 25.01.2021 г. чрез EESS1 е направено запитване до КИ на Великобритания за потвърждаване на периодите на заетост в представеното U1, предвид обстоятелството, че в заявлението за потвърждаване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със С. U002 Г. Д. е посочила следните периоди - 01.10.2017 г. - 06.11.2019 г.; 08.11.2019 г. - 30.04.2020 г. и 01.07.2020 г. - 28.09.2020 г.

С разпореждане № 214-00-22878-3 от 22.01.2021 г., на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО е спряно производството по отпускане на ПОБ, поради необходимост от потвърждаване на информацията в представения от Г. П. Д. преносим документ U1, издаден от компетентната институция на Великобритания на 10.12.2020 г. и определяне на пребиваването на лицето, с последна заетост по законодателството на Великобритания, във връзка с прилагане на чл.65(2) от Регламент (ЕО) №883/2004. за

извършване на преценка правото на парично обезщетение за безработица.

На 30.01.2021 г., чрез EESSI от КИ на Великобритания е получен структуриран документ Н006 /отговор на искането за информация за пребиваване/, в който е посочено, че държавата на пребиваване на Г. Д. е Великобритания.

С разпореждане № 214-00-22878-4 от 04.02.2021 г., на основание чл. 55 от Административнопроцесуалния кодекс, е възобновено производството по заявление за отпускане на ПОБ. Посочено е, че на 30.01.2021 г. чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между- България и държавите - членки на ЕС и ЕИП в ТП на НОИ- С. град е получен структуриран електронен документ (С.) Н006, издаден от компетентната институция на Великобритания, в който е удостоверена държавата на пребиваване, и това е Великобритания.

С разпореждане № 214-00- 22878-5 от 04.02.2021 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване и във връзка с чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 е отказано отпускане на ПОБ на Г. П. Д., във връзка с подаденото от нея заявление. Изложени са мотиви, че съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004, НОИ не е компетентна институция по отпускането на парично обезщетение за безработица. Сочи се, че на 30.01.2021 г. чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация EESSI между България и държавите - членки на ЕС и ЕИП, в ТП на НОИ- С. град е получен структуриран електронен документ (С.) Н006, издаден от компетентната институция на Великобритания, в който е удостоверена държавата на пребиваване - Великобритания. Във връзка с прилагане на чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, от вписаните данни в цитирания документ, от административният орган е направен извод, че компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица на Г. П. Д. по смисъла на Европейските регламенти в областта на социалната сигурност, е държавата на последна заетост, която е Великобритания.

Разпореждане № 214-00-22878-5 от 04.02.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица е оспорено по административен ред пред директора на ТП на НОИ С.-град с жалба вх. № УРИ 9001-21-496/09.02.2021 г. С Решение № 1040-21-212/23.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. град, жалбата е отхвърлена и е потвърдено разпореждането. Решението е връчено на Г. Д. на 02.03.2021 г. съгласно отбелязването в представено фотокопие на известие за доставяне.

Жалбата срещу решението на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена до съда чрез административния орган на 15.03.2021 г. с вх. № 1012-21-430.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата срещу оспореното Решение № 1040-21-212/23.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното Решение № 1040-21-212/23.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град

е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117, ал.1, т.2, б.“б“ от КСО - ръководителят на съответното териториално поделение на НОИ и Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително подробни фактически и правни основания за издаването му, като не се установяват нарушения на административно производствените правила.

Потвърденото с оспорвания административен акт Разпореждане № 214-00-22878-5 от 04.02.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО също е издадено от компетентен орган с оглед нормата на 54ж, ал. 1 КСО и Заповед № 1015-21-24/26.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, в писмена форма, като са изложени мотиви и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

По отношение на основния спорен по делото въпрос, а именно съответствието на решението на директора на ТП на НОИ С.-град с материалният закон, съдът намира следното:

Съгласно чл. 65, ал. 2 от Регламент № 883/2004, напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава, и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава, се поставя на разположение на службите по заетостта на тази държава-членка. Разпоредбата ясно определя времеви диапазон, спрямо който се оценява държавата по пребиваване на лицето - това е времето, през което то е упражнявало трудова дейност в друга държава-членка и непосредствено преди това. От това следва, че за да бъде определена една държава като държава по пребиваване по време на последна заетост в друга държава, лицето следва да е пребивавало в първата държава и преди заминаването му във втората държава по последна заетост.

Разпоредбата на чл. 65. ал. 2 от Регламент № 883/2004 еднозначно установява лицето да е работило в една държава-членка и през това време да е имало обичайното си пребиваване в друга държава-членка. С разпоредбата на чл. 11 от Регламент № 987/2009 се установяват критериите за определяне на тази държава. В решението си по дело С-76/76 Съдът на ЕС подробно излага съжденията относно тълкуване на израза „държавата, в която пребивава или, в която се завръща“, както и по отношение на критериите за определяне държавата по пребиваване. Понастоящем тези критерии са инкорпорирани в чл. 11 от Регламент № 987/2009.

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл.

65 от Регламент (ЕО) № 883/ 2004 г.

Легалната дефиниция на понятието „пребиваване“ се съдържа в чл. 1, §3, б. „й“ от цитирания Регламент - мястото, където лицето обичайно пребивава. Това място (на обичайно пребиваване на лицето) се определя, съгласно чл. 11, §1 от Регламент (ЕО) № 987/2009 (регламента по прилагането) с оглед центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти - продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки, семейното положение и роднинските връзки на лицето, жилищното му положение и доколко постоянно е то, както и естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, в т. ч. постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост, мястото, където обичайно се упражнява тази дейност и др. примерно изброени в цитираната норма. Съгласно разпоредбата на чл. 11, §2 от Регламента по прилагането, решаващо значение при определяне на действителното място на обичайно пребиваване на дадено лице е намерението на лицето, което намерение произтича от горепосочените факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето.

В член 1, букви й) и к) от Регламент (ЕО) № 883/2004 се прави разграничение между „пребиваване“ и „престой“.

Понятията „обичайно пребиваване“, „временно пребиваване“ и „престой“ се изясняват в изготвения съвместно с държавите-членки наръчник. Тези определения, посочени в законодателството на ЕС (Регламент (ЕО) № 883/2004) са необходими, за да се установи коя държава членка е отговорна за предоставянето на обезщетения по социалноосигурителни схеми на граждани на ЕС, които пребивават в различни държави членки. Съгласно правото на ЕС може да има само едно обичайно място на пребиваване и съответно само една държава членка, която отговаря за плащанията на обезщетения по социално осигурителните схеми, отпускани по местожителство. Заетите и самостоятелно заетите лица отговарят на условията за социална сигурност в държавата по месторабота, а неактивните (напр. пенсионери, студенти) - в държавата членка по обичайно пребиваване. Определянето на държавата членка по обичайно пребиваване на лицата е важно и по отношение на лицата, които работят в повече от една държава членка. В наръчника се разглеждат специфичните критерии, които трябва да бъдат взети под внимание, за да се определи мястото на обичайно пребиваване на дадено лице, като например; семейното положение и роднинските връзки на лицето; продължителността и непрекъснатото пребиваване в съответната държава членка; състоянието на трудова заетост (по-специално мястото, където обичайно се упражнява съответната дейност, постоянният характер, както и продължителността на договора за работа); упражняването на неплатена дейност: в случай на студенти - източникът на доходите им; доколко постоянно е жилищното положение на лицето; държавата членка, в която лицето плаща данъци; причини за преместването; намеренията на лицето въз основа на всички обстоятелства и подкрепени с конкретни доказателства. При необходимост могат да се вземат предвид и други факти.

По делото няма спор, че Г. П. Д. е гражданин на Република България, която е държава-членка на ЕС, поради което е лице, спрямо което се прилага Регламент (ЕО) № 883/2004. Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на

държавите членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Следва да бъде отбелязано, че на 31.01.2020 г. влиза в сила Споразумението за оттегляне на О. кралство от Европейския съюз и същото става трета държава. До 31 декември 2020 г. обаче е в сила преходен период. С оглед на това относно осигуряването на жалбоподателката в периодите 01.10.2017 г. - 06.11.2019 г.: 08.11.2019 г. - 30.04.2020 г. и 01.07.2020 г. - 28.09.2020 г. се прилага европейското законодателство, в частност посочените нормативни актове.

Не се спори също така, че за периодите 01.10.2017 г. - 06.11.2019 г.: 08.11.2019 г. - 30.04.2020 г. и 01.07.2020 г. - 28.09.2020 г. Г. Д. има удостоверено осигуряване от компетентната институция на Великобритания, като считано от 29.09.2020 г. е прекратено осигуряването ѝ в тази държава-членка. Безспорно е също така, че от същата дата Г. Д. е регистрирана като безработно лице в Бюро по труда – С. към Агенция по заетостта, което е видно и представеното и прието по делото удостоверение изх. № 60-01-07-32914/16.06.2021 г.

Според чл. 11, пар. 1 от Регламент 883/2004 „лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една държава-членка“. Правилото, регламентирано в чл. 11, пар. 3, б. „а“ е, че спрямо лице, осъществяващо дейност като наето или като самостоятелно заето лице в една държава-членка се прилага законодателството на тази държава-членка, а според чл. 11, пар. 3, б. „в“ спрямо лице, получаващо обезщетения за безработица в съответствие с член 65 съгласно законодателството на държавата-членка по пребиваване, се прилага законодателството на тази държава-членка. С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите-членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата-членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентираны в член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004г. Съгласно чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 „напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната

държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване“. Съгласно пар. 5 от същия „безработното лице по първото и второто изречение на параграф 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване“.

С оглед на изложеното компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица в случая е съответната институция на държавата-членка по пребиваване на лицето. По делото е налице спор между страните коя е тази държава – държавата по последна заетост – Великобритания, или държавата, в която е настоящото пребиваване – България.

Съгласно чл. 1, пар. 3, б. „й“ от Регламент (ЕО) № 883/2004 „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава, а б. „к“ от същата разпоредба определя като „престой“ временното пребиваване. Следователно, налице е ясно разграничение между мястото, където лицето е установено /обичайно пребивава/, и мястото на временно /непостоянно, инцидентно/ пребиваване.

В тази връзка разпоредбата на чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 следва да бъде тълкувана във връзка с чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2004, по-конкретно с визираните в последния член критерии, които подлежат на преценка от органа при определяне на мястото на пребиваване на лицата. Съгласно чл. 11, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 987/2004 при различия в становищата на институциите на две или повече държави-членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки; положението на лицето, включително: естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост; семейното положение и роднинските връзки на лицето; упражняването на неплатена дейност; когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи; жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му; държавата-членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане. П.. 2 от същия член допълва разпоредбата на пар. 1, като предвижда, че, „когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице“.

В настоящия случай не може да бъде изведен категоричен извод за

държавата на пребиваване с оглед на критериите по горесцитирания пар. 1, поради което следва да бъде взето предвид намерението на лицето, кандидатстващо за обезщетение. Съгласно представените по делото доказателства жалбоподателката има постоянен и настоящ адрес в Република България, регистрирана е като безработно и търсещо работа лице в страната в момента на прекратяване на трудовия договор във Великобритания, видно от служебна бележка изх. № 60-01-07-32914/16.06.2021 г. на Агенция по заетостта. Следователно, веднага след приключване на трудовата заетост Г. Д. се е завърнала в България, което е индиция, че единствената причина за престоя ѝ във Великобритания е полагането на труд и получаване на доходи. При преценка на центъра на интереси на лицето следва да се вземе предвид и фактът, че роднините и социалните контакти на жалбоподателката се намират в Република България. В тази връзка Г. Д. представя доказателства, че притежава недвижим имот на територията на Република България, притежава банкова сметка, заплаща сметки за електричество ежемесечно, плаща данъци към бюджета на република България, както и че дъщеря ѝ с обучава като ученичка в училище, което се намира в Република България. Представени са и данни от СДВР, отдел „Български документи за самоличност“, с които се установява, че след датата на преустановяване на трудовата заетост във Великобритания и регистрация в Агенция по заетостта Г. Д. не е напускала територията на Република България.

С оглед на гореизложеното липсват основания да бъде определена Великобритания като държава по пребиваване на Г. Д., тъй като считано от 29.09.2020 г. е прекратено трудовото ѝ правоотношение с английския работодател, което е било единствената връзка на лицето с тази държава. В последната жалбоподателката не притежава недвижима собственост, няма установени роднини /вкл. партньор и деца/, няма източник на доходи.

Поради изложеното настоящият състав намира, че връзката с Великобритания е била временна и е обусловена от заетостта на лицето, която понастоящем е преустановена, съответно покрива дефиницията за „престой“ /цитирана по-горе/, поради което преди, по време на престоя там и след това държавата на обичайно пребиваване на Г. Д. се явява Република България. Поради това и последната се явява компетентна /чрез съответния административен орган/ да прецени въпроса относно правото на ПОБ съобразно с националното си законодателство на основание чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., вр. с пар. 5, б. „а“ на чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Неоснователни са възраженията на ответника, че са ирелевантни фактите, настъпили след края на осигуряването, съответно извършването на доходоносна дейност в другата държава-членка. Настоящият съдебен състав намира, че те са от значение за извършената преценка относно намерението на лицето с оглед определяне на мястото на обичайното му пребиваване.

Поради изложеното съдът намира, че неправилно и незаконосъобразно, в противоречие с материалноправните разпоредби поради неправилното тълкуване и прилагане на разпоредбите от Регламент (ЕО) 883/2004 г. и Регламент (ЕО) № 987/2009 г. на Г. Д. е отказано отпускане на обезщетение за безработица с мотив, че държава на пребиваване е Великобритания и тя

следва да прецени правото му на обезщетение за безработица по смисъла на европейските регламенти в областта на социалната сигурност като държава на последната заетост. При безспорното наличие на завършен период на заетост с прекратен трудов договор в съответната държава-членка на ЕС и намерение за пребиваване в Република България, изпълнено изискване за подаване на декларация относно определянето на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., заявлението за отпускане на обезщетение за безработица следва да бъде разгледано по същество по реда и при условията на действащото българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти за това. В този смисъл е и константната практика на ВАС, например: Решение № 2695/22.02.2019 г. по адм.дело № 3077/2018 г. по описа на ВАС-VI-то отделение, Решение № 1645/06.02.2019 г. по описа на ВАС –VI-то отделение, Решение № 12598/25.09.2019 г. по адм.дело № 13206/2018 г. по описа на ВАС –VI-то отделение, Решение № 10291/03.07.2019 г. по адм.дело № 15067/2018 г. по описа на ВАС –VI-то отделение.

С тези мотиви следва да бъде отменено Решение № 1040-21-212 от 23.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-22878-5 от 04.02.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО по заявлението на Г. П. Д., а преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане и произнасяне съобразно с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски се явява основателна с оглед своевременното ѝ предявяване и представяне на доказателства за реално извършване на разход за процесуално представителство в размер на 350,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. П. Д., Решение № 1040-21-212 от 23.02.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С..

ОТМЕНЯ разпореждане № 214-00-22878-5 от 04.02.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 11, параграф 3, буква „а“ и чл.65, параграф 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на Г. П. Д..

ВРЪЩА преписката на компетентния орган при ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне по заявлението на Г. П. Д. за отпускане на парично обезщетение

за безработица съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт да заплати на Г. П. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място]-1505, ул. Черковна, [жилищен адрес] направените по делото разноси в размер на 350,00 (триста и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

Съдия: